

Montvai Miklós búcsúztatása.

2015. május 06.

Szomorúan, erős elfogódottsággal állunk ravatalodnál. Elment egy Barátunk Urunk. Elment egy úr, aki a szó legnemesebb értelmében mindig úr volt tartásával, kiállásával, megjelenésével, viselkedésével. De elment egy barát is, végtelenül meleg szívével, egyszerűségével, huncutkás mosolyával, nótás kedvével. A belőle áradó szeretet sugárzott, meglágyította a keménységet, határt szabott a pártoskodásnak, türelemre intett és magához ölelt.

Elment egy igaz fertálymester, csatlakozott az égi suttogóhoz, ahol előre ment társai várták Istent dicsőítve. Mi szegényebbek lettünk, ők gazdagodtak, mi megrettentünk, ők örvendeztek Isten gyermekének.

Elment Montvai Miklós, teljesítve földi küldetését. A közösségért élt, a közösségért munkált, egyéni érdek nem vezérelte. Fontos volt számára az őszinte barátság, az emberi tisztesség, az adott szó szentsége, a fertálymester becsület és az Istenbe vetett hit. Aprócska ember hatalmas szívvvel.

Drága Miklós, nagyon fájsz! Fájsz, mert nem szoríthatjuk többé a kezed, nem ölelhetjük át a vállad, nem énekelhetünk önfeledten veled. Fájsz, mert hová jutunk örökös böllérünk nélkül. Fájsz, mert nélkülözünk kell téged, mert a suttogókon nem láthatjuk mosolygós szemed, nem élvezhetjük találó megjegyzéseidet. Fájsz, mert önzőn magunkat sajnáljuk. Fájsz, fájsz és fájsz, mert el sem búcsúzhattunk tőled. Gyors voltál Miklós, nagyon gyors.

Most már nem kell sietned, révbe értél. A végtelen szeretet féltőn karjába vett és letörölt szemedről minden könnyet és halált. Te már tudod, mi az élet értelme, te már színről színre látsz és Krisztus békéje tölti be mindenedet. Erre gondolunk most rád emlékezve, Isten akaratában megnyugodva. Nyugodj békében.

Várkonyi György